

El mal negoci de la confusión

(Copia íntegra del texto del Sr. Guillermo de la Dehesa publicado al PAIS dimarts 14/11/2000)

Razón y sinrazón de las protestas antiglobalización

Las protestas crecientes contra la globalización en las reuniones de los organismos internacionales por parte de organizaciones de la llamada "sociedad civil" debería ser objeto de un análisis riguroso, cosa que no se ha hecho hasta ahora, ya que, en unos casos tiene una base real y están bienintencionadas, y en otros, la mayoría, no lo están. Las primeras deberían ser escuchadas y tomadas en cuenta y las segundas deberían de ser rechazadas por no tener un ánimo constructivo sino destructivo.

Protestar contra situaciones concretas de pobreza, desigualdad, corrupción y explotación puede ayudar a que aumente la conciencia ciudadana sobre ellas y que se incremente la presión sobre los gobiernos, las empresas y los organismos internacionales para que intenten resolverlas y evitarlas en el futuro.

Protestar contra los procesos generales inherentes al desarrollo de la economía mundial como el capitalismo o la globalización actual, como si se tratase de ideologías a las que hay que adherirse o rechazar, no tiene ningún sentido práctico ya que dependen de millones de decisiones individuales. Desgraciadamente, las segundas son mucho más numerosas que las primeras y además son las que atraen mayor atención de los medios de comunicación. Paso revista de forma esquemática a unas y a otras.

En primer lugar, los sindicatos de los países desarrollados protestan defendiendo los intereses de sus afiliados ya que, en algunos casos, el progreso tecnológico está introduciendo situaciones de desigualdad salarial por la mayor productividad y salario que generan aquellos trabajadores más cualificados al saber adaptarse y utilizar las nuevas tecnologías y por las dificultades que encuentran los trabajadores menos cualificados para adaptarse a ellas, con lo que se ven obligados a aceptar empleos menos productivos y de menor salario o que están en competencia a través del comercio o de la inmigración, con trabajadores menos cualificados de otros países menos desarrollados. Los estudios que se han hecho en los Estados Unidos indican que, en media, la globalización comercial no justifica nada más de un 20% de la desigualdad salarial y que el progreso tecnológico de la nueva revolución de las tecnologías de la información responde de un 60%, tres veces más.

¿Por qué los sindicatos americanos protestan más que los europeos? La razón reside en que los mercados laborales en Estados Unidos son mucho más eficientes y flexibles y su ajuste a la revolución tecnológica y a la globalización está siendo más rápido y más duro, provocando una caída relativa de los salarios de los trabajadores menos cualificados que son los que, al sentirse menos seguros, suelen tener una mayor afiliación y actividad sindical.

Por contra, en Europa, al ser los mercados menos flexibles, la movilidad de la mano de obra casi nula, los costes de despido altos y existir salarios mínimos, el ajuste se ha realizado no a través de menores salarios de dichos trabajadores, sino a través de mayor desempleo. Los trabajadores sindicados, o insiders no han sido los más afectados por el mayor desempleo sino los jóvenes y las mujeres con escasa sindicación. Los trabajadores que han optado por la jubilación anticipada han obtenido condiciones de retiro bastante razonables.

Lo contrario ocurre con la respuesta frente a la inmigración. Los sindicatos europeos tienden a ser mucho más beligerantes con la inmigración que los de Estados Unidos a pesar de que la tasa de inmigración en Europa es más reducida. La razón de éste comportamiento reside en que la tasa de desempleo en Estados Unidos es mínima y la de Europa es aún muy elevada, y en que América ha sido un continente creado y desarrollado por emigrantes.

¿Por qué no protestan los representantes de los trabajadores de los países en desarrollo? Porque en su mayoría salen ganando con la globalización. Saben que van a poder exportar más productos agrícolas y más manufacturas intensivas en mano de obra a los países en desarrollo y que van a poder recibir mayores flujos de capital. De ahí que incluso algunos de sus líderes, como el presidente Zedillo en México, hayan repetido una y otra vez que no se consideran representados por los que protestan en su favor y que no necesitan que nadie les defienda. La única excepción, pero importante, es la de los trabajadores de algunos países muy pobres, en los que el clima adverso, las enfermedades infecciosas, la malnutrición, la corrupción y la ausencia de infraestructuras les impide aprovecharse de la globalización y del progreso técnico y quedan marginados. Intentar ayudar a esos países a que salgan de su círculo vicioso debe ser una tarea prioritaria de los países desarrollados y de los organismos internacionales.

En segundo lugar, hay otros grupos, sobre todo en Estados Unidos, que protestan defendiendo sus interés contra la concentración empresarial, el llamado big business ,y, especialmente, contra aquellas grandes corporaciones que sólo se rigen por el objetivo de crear valor para el accionista, a veces a expensas de los trabajadores que son despedidos, de los clientes que ven reducida la calidad del servicio y de los suministradores que ven reducidos sus márgenes al tener que negociar con un gigante. Se trata de una creciente reacción social de los llamados stakeholders, que se sienten perdedores en esta carrera por conseguir una mayor eficiencia, frente a los shareholders.

Hasta ahora la reacción social contra el big business ha sido pequeña porque la propiedad accionarial de las empresas está muy extendida y hay muchos ciudadanos que se benefician de dichos procesos de concentración

empresarial y de creación de valor. Pero cuando las bolsas empiecen a caer de forma sostenida, siguiendo el ciclo de los negocios, la reacción puede llegar a ser muy amplia. Otro aspecto del big busines que está soliviantando a muchos ciudadanos es el abuso de algunos presidentes y de ejecutivos de grandes empresas que están adjudicando enormes sumas de stocks opciones, lo que se ha convertido ya en el primer factor de la creciente desigualdad en la distribución de la renta en el primer y último decenio en Estados Unidos.

En tercer lugar están las protestas de muchas ONG, que forman parte del desarrollo de esa otra gran tendencia en los países desarrollados a que la democracia representativa pierda lentamente legitimidad frente a la democracia participativa. Mientras la credibilidad de los políticos decae, aumenta la de las asociaciones y organizaciones de la sociedad civil que se alían en torno a causas, no a intereses propios, que consideran justas o convenientes para el futuro. La revolución de las tecnologías de la información ha permitido un enorme desarrollo de estas formas de democracia participativa, ya que Internet no tiene dueño y permite que puedan comunicarse, expresarse y organizarse libremente, sin necesidad de tener que ser, como antes, aceptados por los propietarios (públicos o privados) de las cadenas de televisión, radio o prensa escrita, necesarias para hacerse oír.

Dentro de las ONG existen aquellas que tienen una gran reputación y credibilidad porque llevan a cabo acciones de solidaridad y de ayuda contra la pobreza y la desigualdad en el mundo de una manera más eficiente que los gobiernos y otras, la mayoría, que se encuentran todavía en sus inicios más radicales y que se limitan sólo a protestar. En Praga quedó muy clara la diferencia entre unas y otras ya que hubo cerca de 500 ONG que participaron en las reuniones como observadores o ponentes en los seminarios organizados por el Banco Mundial, y otras, muchas más, que intentaron boicotear, pacíficamente o con violencia, las reuniones.

La mayoría de estas ONG respetables intentan ayudar a las personas y los países más pobres, luchando contra la pobreza y la malnutrición y, además, intentan que los países desarrollados y las organizaciones internacionales tengan mayor solidaridad con los países más pobres, aumenten su ayuda humanitaria, su ayuda al desarrollo o reduzcan su deuda. En otros casos denuncian flagrantes delitos ecológicos, alimentos nocivos para la salud o situaciones de abuso y de corrupción.

Sin embargo, hay otros aspectos en los que no puede existir consenso alguno entre gobiernos y ONG, como son el deseo de éstas de intentar aplicar los mismos estándares medioambientales y laborales de los países desarrollados, lo que sería fatal para éstos últimos, o de atacar indiscriminadamente todos los avances en la producción de los alimentos modificados genéticamente, lo que reduce las posibilidades de erradicar el hambre en el mundo.

El resto de los que protestan, que son los más numerosos, son grupúsculos radicales y violentos de estudiantes y activistas de países desarrollados, que pueden pagarse el viaje a lugares tan distantes como Seattle, Washington o Praga, que están en contra del orden establecido, del

sistema capitalista, de la globalización y, en definitiva, del actual progreso económico. Toda persona en democracia es libre de expresar sus ideas, pero no de defenderlas con excesiva contundencia y violencia, que es lo que hacen sino con argumentos coherentes y ejemplos concretos para atraer a otras personas y formar un movimiento organizado y potente que logre tener un peso suficiente para ser escuchado y poder cambiar la situación.

De ahí que convendría no considerar a todos los que protestan como un totum revolutum sino discriminar entre unos y otros. Escuchar y atender únicamente las voces de aquellos que quieren evitar o eliminar las situaciones de pobreza y desigualdad que existen actualmente en el mundo y conseguir que el proceso de globalización y progreso económico, que en estos últimos 50 años ha conseguido un elevado crecimiento de la economía mundial, históricamente desconocido hasta ahora, no sea abortado, como lo fué durante el periodo siniestro entre 1913 y 1945, con dos guerras mundiales y una gran depresión. Y, asimismo, que las ganancias extraordinarias de la globalización sirvan para ser aplicadas a compensar y ayudar a todos aquellos países y personas que van a resultar perdedores netos en el proceso de integración creciente de la economía mundial.

(Guillermo de la Dehesa es presidente del Centre for Economic Policy Research –CEPR-, de Londres).

Resposta:

Pobresa i misèria dels intel lectuals liberals

Fa bastant temps que el Sr. Guillermo de la Dehesa participa activament des de diferents mitjans informatius a sembrar la confusió. Al diari EL PAIS ho fa habitualment.

El article seu de "¿Quién gana y quién pierde con la globalización?" del 29/09/2000 ha seguit altre bastant assemblant en el seu contingut: "Razón y sinrazón de las protestas antiglobalización". Jo en voldria respondre a aquest últim.

(El mes d'Agost de 1999 ja vaig escriure un pamflet sobre les pensiones de jubilació a partir de desentortolligar un article seu molt significatiu sobre la qüestió).

El Sr. Guillermo de la Dehesa i el seu Centre for Economic Policy y Research de Londres tenen, sense dubte, plagiant un títol periodístic d'actualitat, un gran negoci de la confusió dels ciutadans. Però un negoci sense futur.

No crec que les opinions d'aquest senyor tinguin la més mínima influència en les grans instàncies i organismes de poder que belluguen els fils de món i decideixen sobre els afers de la ciutadania. Sí, però, poden tenir una gran influència negativa en els moviments de resistència que estan neixent arreu en contra les polítiques neoliberals i que d'una o altra manera intenten

intercanviar experiències, indagar respostes i construir alternatives a nivell internacional. No es estrany, doncs, que mentre per un costat defensin aferrissadament el liberalisme i la globalització actual, per altra intentin participar en fòrums antiglobalitzadors com el "Fòrum Social Mundial" que es reunirà a la ciutat de Porto Alegre (Brasil) del 25 al 30 de Gener del 2001, coincidint amb la reunió del Foro Econòmic Mundial de Davos.

Les "benintencionades"

Guillermo de la Dehesa està preocupat per les protestes contra la globalització que han tingut lloc en les darreres reunions dels organismes internacionals. Unes, diu, tenen una base real i son benintencionades. Les altres, la majoria, només tenen un ànim destructiu.

Les protestes benintencionades, diu, poden fer pressió als governs, a les empreses i als organismes internacionals per intentar resoldre les situacions d'injustícia. Les altres no tenen cap sentit pràctic doncs elles no entenen que son "processos generals inherents al desenvolupament de la economia mundial" que "depenen de milions de decisions individuals".

Sí, és veritat, les protestes benintencionades creuen que els governs, les empreses i els organismes internacionals volen i poden resoldre les situacions d'injustícia. Però, estranyament no ho fan. Els governs no ho fan. Les empreses no ho fan. Els organismes internacionals tampoc ho fan.

Els governs ja no tenen ni la voluntat ni la capacitat de fer-ho. Ells, a corre-cuita han privatitzat el patrimoni nacional, els bens col·lectius de l'antiga pàtria. Ells, han beneficiat a les grans empreses i a les entitats financeres resultants per poder-les situar en posició de privilegi en un mercat competitiu que no pot aturar el seu procés de concentració escombrant nacions i fronteres. Ells, han engegat un procés irreversible de desmuntar l'Estat benefactor. Ells, tan soberanistes, tan nacionalistes i tan xovinistes ja no decideixen res. El valor bursàtil de les 10 companyies més grans del món supera el PIB de 150 dels 189 Estats de l'ONU: Elles ho decideixen tot. Elles han creat els seus propis organismes mundials de decisió per damunt dels governs nacionals.

Si els governs ja han llençat la consigna de "sálvese quién pueda" en els seus propis països, com poden posar-se a resoldre les situacions d'injustícia en els països subdesenvolupats?

El propis governs dels països rics giren l'esquena a les bosses de pobresa que apareixen en el seu propi territori. Pobresa i explotació comparable a vegades a les primeres etapes de la revolució industrial.

L'informe de la ONG nord-americana "Humman Rights Watch" denuncia l' explotació als EEUU de centenars de milers de nens, la majoria de Centràmerica, en el sector agrícola exposats a la contaminació de pesticides i amb jornades de 12 i 14 hores diàries.

L'ajuda dels governs dels països rics pel desenvolupament del països pobres s'ha retallat dràsticament. Les partides d'ajuda humanitària i pel desenvolupament van destinades descaradament per les noves infraestructures que els seus capitals necessiten en els nous protectorats (exemple Kosovo).

Així és com la UE ha retallat, aquest any, l'ajut als països del Magreb, a Llatinoamèrica, Àfrica o Asia i ha augmentat l'ajuda als Balcans (quasi un 70%). Només un 3% d'aquesta ajuda està destinada, però, a serveis socials bàsics pels seus pobladors. (Informe de Max van den Berg, vice-president de la "Comisió de Desarrollo y Cooperación de la UE").

Els governs dels països poc desenvolupats –malgrat a vegades tenir un gran potencial i riqueses- han fet exactament igual. Ells han fet una gran liquidació a preu de saldo de tot el patrimoni nacional.

La operació ha estat un gran robatori. Els diners que l'Estat peruà, per exemple, va ingressar com a resultat de les privatitzacions de les empreses públiques entre 1991 i el 2000 (entre elles la de CAMISEA, el més gran jaciment gasista de Llatinoamèrica) per valor de 9.221 milions de pessetes a penes resta el 5,9% a les arques fiscals. Una part va servir per pagar el deute extern, l'altra part se la van quedar els militars i l'altra ha desaparegut: "*El dinero se hizo polvo!*" exclama César Sanabria, director del "Instituto de Investigaciones Económicas de la Universidad de San Marcos". Els diners i Fujimori han desaparegut com per encanteri. El nou govern de Paniagua a les poques hores de constituir-se ja prepara noves privatitzacions: les mines de coure de "La Granja" i la hidroelèctrica del "Mantaro".

A l'Argentina, les privatitzacions es varen presentar com l'única via de salvació pàtria. Així ho va fer Carlos Menem. Els resultats son coneguts: Un deute extern que arribarà el 2001 a 174 mil milions de pessetes, 14 milions de pobres, més de tres milions d'indigents, i quasi quatre milions de desocupats. Ara De la Rúa per obtenir del FMI més endeutament (3 bilions de pessetes) ha de posar en pràctica una nova via de salvació pàtria: congelació de les despeses socials, control salarial, i reforma dels sistema de jubilacions i de les pensions que passarien en mans de les empreses privades.

Els governs dels països pobres no son més que màfies corruptes de militars i policies que vigilen i salvaguarden els interessos de les grans companyies internacionals. Els grans homes i els grans projectes d'independència nacional, de pau i neutralitat s'han esfumat.

Les empreses, que jo sàpiga, no busquen resoldre situacions d'injustícia. Elles busquen el benefici. Quant més gran i més ràpid millor.

Els organismes internacionals jo no sé si volen o poden resoldre aquestes situacions d'explotació, de pobresa, de desigualtat o de corrupció. Però la realitat ha demostrat que han fracassat absolutament.

Mayor Zaragoza, ens recorda una i altra vegada l'incompliment continuat dels compromisos que els països més avançats havien signat respecte el 0,7%, respecte els programes d'educació, respecte les emissions de gasos contaminants, respecte a la desforestació, respecte el desenvolupament dels països pobres. Ni les resolucions de les Nacions Unides, ni la Conferència de Tailàndia (1990), ni la de Río de Janeiro (1992), ni la de Copenhague (1955) han servit de res.

Ningú ha pres cap mida per solucionar que més de 1.400 milions de persones no tinguin accés l'aigua potable i que quasi la meitat de la població mundial no tingui un sistema de sanejament acceptable (Informe de l'OMS:

"Evaluación mundial 2000 del abastecimiento de agua y el saneamiento" (novembre 2000)

La FAO (Agència de la ONU per l'Alimentació i l'Agricultura) en el seu últim informe "Sofi 2000" denuncia que quasi 900 milions de persones pateixen una gran penúria alimentària.

Metges Sense Fronteres i la OMS han denunciat que 17 milions de persones moren cada any per falta de medicaments. Infeccions respiratòries, malària, sida, tuberculosi, lepra, etc. estan escampades a un terç de la població mundial. Segons la Fundació Suïssa "Foro Global para la Investigación de la Salud" aquestes malalties només tenen un 10% del pressupost per la recerca: el mercat dels països subdesenvolupats no es rendible per les grans companyies farmacèutiques.

Àfrica és més pobre avui que en 1970. En 30 anys ha perdut la meitat del seu comerç. La producció col·lectiva dels 48 països subsaharians no és més gran que la producció de Bèlgica (informe del Banc Mundial: "Can Africa claim the 21st century?").

Aprofito per explicar que el darrer informe del Banc Mundial ("World Development 2000-2001") publicat per la Universitat d'Oxford, va ser boicotejat pel Departament del Tresor dels EEUU. El director de l'informe, Ravi Kabur, va dimitir abans d'acabar-ho. Sembla que l'enfoc de Kabur per lluitar en contra la pobresa era massa "perillós".

La desigualtat en quan a la duració de la vida dels pobladors de la terra s'acreu. Mentre els ciutadans dels països rics augmenten l'esperança de vida fins els 80 anys o més, la situació d'una gran part de la població dels països pobres disminueix de manera alarmant: Zàmbia (37), Malawi (39), Moçambic (40), Níger (41), Sierra Leona (45), Etiòpia (46), Zimbabue (dels 51 que tenien no fa gaires anys pot passar a 33 en el 2010 si no s'atura el sida). A Rússia i a altres països de la seva antiga òrbita l'esperança de vida ha caigut brutalment: entre 1987 i 1994 dels 65 anys han passat a 57.

Aquestes situacions d'extrema crueltat i violència són, segons Guillermo de la Devesa, les bases reals per l'existència de les organitzacions benintencionades. Però són "*procesos generals inherents al desenvolupament de la economia mundial que depenen de milions de decisions individuals*" en front les que no té cap sentit pràctic protestar.

Però com és possible que el desenvolupament de l'economia mundial en un període de grans avenços tecnològics, de les comunicacions, del transport, dels coneixements bioquímics i genètics, de l'informàtica, de la robòtica, etc. sigui inherent a situacions d'extrema desigualtat? Com és possible que milions de decisions individuals determinin que 225 milionaris posseeixi més riqueses que 2.500 milions de persones, que el 20% de la població mundial gaudeixi del 80% de la riquesa del planeta?

Els ciutadans i les organitzacions del món que posem en dubte això formem part dels malintencionats, dels destructius i dels violents. (Aquesta es realment la gran creuada que està protagonitzant el senyor Guillermo de la Devesa).

Però, els "destructius" estem, ben segur, al costat de les organitzacions benintencionades. Desitgem que aquestes siguin, no centenars, sino milers. Que facin tanta pressió com puguin als governs, a les empreses i als organismes internacionals. Serem al seu costat per que la majoria estan formades per homes solidaris, per bones persones, per bons professionals. Perquè la seva acció solidaria i cooperadora –si és honrada- els farà ràpidament engrossir les files de la revolta ciutadana.

A totes aquestes organitzacions cal encoratjar i cal advertir.

Primer. Heu d'abraçar una gran norma capitalista: l'eficàcia. És inacceptable que una organització com la FAO creada en 1945 i que té com objectiu fonamental (i fundacional) aixecar el nivell de vida de la població mundial mitjançant la millora de la nutrició i l'augment dels rendiments de les activitat agrícoles, pesqueres i forestals, continuï impertèrrita veient com la seva acció després de 55 anys ha estat incapaç d'aturar la degradació de vida dels pobladors de la Terra. Una organització de les benintencionades que aplaudeix Guillermo de la Dehesa però absolutament nefasta per la humanitat. Però, si constatem que la major part del seu pressupost serveix per mantenir el "xiringuito" –i només d'això es tracta- llavors no hi ha dubte que pot aguantar 50 anys més!

Segona. Os equivoqueu de porta. Allà on aneu a buscar solucions, és allà on es troben els responsables de les desgràcies: governs, empreses i organismes internacionals. Ells os manipularan, os aprofitaran i os confondran. Ells malbarataran la voluntat solidaria i l'esforç de milers de cooperants.

I no donareu l'abast. El procés de destrucció del nou liberalisme és molt més ràpid que les vostres bones intencions.

El "saber adaptarse"

L'exposició de Guillermo de la Dehesa ratlla, ací, a l'ignomínia.

Diu que el progrés tecnològic esta introduint situacions de desigualtat salarial sobre tot per aquells treballadors que no han sabut adaptar-se a utilitzar les noves tecnologies i que per això es veuen obligats a acceptar treballs menys productius i més mal pagats o que estan en competència a través del comerç o de la immigració.

Senyor Guillermo de la Dehesa vosté és un mentider.

La humanitat, malgrat tots els entrebancs dels que sempre han tingut encesa la foguera pels estudiosos, els investigadors, els científics... ha treballat, ha transformat, ha creat, ha descobert. Noves tècniques i noves eines fruit d'un treball social de milers d'individus s'han afegit a un gran bagatge de coneixements de l'espècie humana. Ella, malgrat els bruixots i les divinitats ha

cregut que era l'única espècie creadora i transformadora. Ella ha intentat sempre posar aquestes descobertes al servei de la seva felicitat.

De la mateixa manera que els primers homínids van fer servir la pedra de sílex per caçar més fàcilment i més abundantment, els seus descendents fins l'actualitat hem intentat seguir aprofitant i millorant la nostra existència amb nous coneixements i noves tècniques.

El problema que tenim, i que hem tingut des de milers d' anys es que tant els fruits de la natura, com les eines, com els coneixements adquirits ens han sigut apropiats, de diferents maneres, per una part dels individus que els han considerat patrimoni privat pel seu ús i pel seu benefici exclusiu.

Malgrat això, nosaltres ens hem adaptat a ser esclaus, servents i assalariats. Però no hem aturat el nostre procés creador. Possiblement els poderosos a força de repressions armades, religioses o ideològiques ens han fet agenollar milers de vegades i acceptar com inamovibles diverses formes d'organització social que mantenien els seus privilegis. Però malgrat això el nostre procés creador ha continuat.

Ara, a començaments del segle XXI els coneixements adquirits per la humanitat són extraordinaris. Ja estem en condicions per acabar amb la fam, amb moltes malalties, per allargar la nostra vida, per produir de manera ràpida i eficient grans quantitats de mercaderies, per transmetre a temps real d'un racó a un altre del món informacions, coneixements, tècniques, saber... i ara ens diuen que el problema es que no sabem adaptar-nos!

Probablement el senyor Guillermo de la Dehesa té raó. La humanitat no es pot adaptar a la gran destrucció inherent l'actual estadi del capitalisme.

Marcelino de la Cruz Ruiz (un ciutadà del municipi de Tabasco – Mèxic) ho sap explicar molt bé: *"Nuestra queja no es que no nos hayamos beneficiado de la riqueza del petróleo", diu, "nuestra queja es que, desde que llegó aquí Pemex, hace 28 años, todos nosotros nos hemos ido empobreciendo... Después del humo i del gas proviene una lluvia ácida que nos afecta terriblement a los cultivos. Antes de que llegara Pemex cosechábamos diez veces más naranjas, plátanos, aguacates y cacao que ahora. Antes teníamos plátanos para la exportación, ahora sólo para autoconsumirlos, y además salen pequeños como guineos"*.

A Nigèria, el sexta productor mundial de petroli, la població viu a la més absoluta pobresa. El seu únic benefici l'obtenen recuperant el petroli que vessa dels oleoductes i que malmet tota la explotació agrícola i pesquera del delta del Níger fins el Golf de Guinea.

Pels economistes liberals es tracta d'una destrucció creativa a la que els ciutadans del món hem de saber adaptar-nos!

Mentre, durant els nou primers mesos del 2000, la Fiat ha multiplicat per cinc els seus beneficis, la Philips els ha augmentat un 83,5%, el grup químic alemany Basf un 45%, Repsol-YPF un 204,4%, Siemens un 81%, Deutsche Telekom els ha multiplicat per sis, el BSCH un 35,6%, el BBVA un 26,8%, La Caixa un 20,2%...

! Quina meravella!

Per Guillermo de la Dehesa, als EEUU la globalització comercial només justifica un 20% de la desigualtat salarial, un 60% respon al progrés tecnològic.

La companyia de telecomunicacions holandesa KPN vol reduir 8000 llocs de treball. Petroxina (la major petrolera asiàtica) ha acomiadat 10000 treballadors entre gener i setembre d'enguany. Daewoo, en declaració de quiebra i en tractes amb General Motors vol acomiadar a 3.500 treballadors. Rolls-Royce en vol suprimir 5000 en els propers 3 anys. El grup japonès Matsushita Electric vol reduir un 30% de la seva plantilla al Regne Unit. La fusió de Chevron i Texaco farà fora a 4000 treballadors. Endesa-Iberdrola anuncia la prejubilació de quasi 5000 treballadors majors de 50 anys (des de 1996 Endesa ja ha reduït un 50% la seva plantilla)... Jo no sé quin tant per cent d'aquest acomiadaments son produïts per la globalització comercial o per les noves tecnologies, però és aquesta l'adaptació que preconitza els senyor Guillermo de la Devesa?

Potser, aquest senyor, quan parla de que el treballadors no sabem adaptar- nos i utilitzar les noves tecnologies està fent un gran retret a la humanitat exclosa. Ah, ara ho entenc!

Es la gran teoria del darwinisme liberal. El món es divideix en dos: Els vencedors que son els propietaris dels coneixements i els vençuts que no els tenen.

El món dels vencedors és cada vegada més reduït. El 80% de la humanitat perdedora només disposa del 17,5% dels recursos de la Terra.

La meitat dels nens del món no van a l'escola. Tres de cada cinc nens –a l'Àfrica- i un de cada tres –a l'Àfrica- entre els 5 i els 14 anys deixen l'escola per que el seu treball és imprescindible per la supervivència familiar. Només una de quatre nenes del món aniran a l'escola. Això ha dit el "Forum Mundial per la Educació" celebrat a Dakar l'abril del 2000: són els futurs homes perdedors.

Però els homes i les dones perdedors també formen part de les opulentes societats industrialitzades. Ells "no saben adaptar-se": Més de 32 milions de nord-americans (un 12% de la població) viuen per sota el nivell de pobresa en un país que porta –diuen- 10 anys de bonança econòmica ininterrompuda.

La cobertura social als EEUU (el famós Welfare) s'ha convertit en el Wolkfare, es a dir prestacions caritatives a canvi de treball pràcticament sense remunerar però que en altres períodes de la historia tenia un altre nom: esclavisme.

El cost d'un any acadèmic en un centre universitari públic als EEUU es de 1,6 milions de pessetes i en un centre privat es de 4,4 milions. Les despeses d'allotjament oscil len entre les 975 mil i el 1,3 milions de pessetes. A Harvard, Princeton, Michigan, Yale o Staford el curs costa entre 6,2 a 7 milions de pessetes. El govern americà i les pròpies universitats donen subsidis i préstecs bancaris per completar el pagament de les matrícules. Un 59% dels cursos l'any passat varen ser finançats amb préstecs (informe de National College Board).

Un curs de "Direcció de Empreses" (500 hores) costa 1,6 milions de pessetes a la Universitat Pontificia de Comillas, i 1,7 milions a la Comercial de la Universidad de Deusto.

Son els preus pels qui poden pagar la seva "adaptació".

El "ajuste"

El senyor Guillermo de la Devesa ha fet un gran descobriment que hauria de fer reflexionar a les nostres grans màfies sindicals terriblement preocupades per la baixa afiliació dels treballadors. Resulta que com els mercats laborals als EEUU són més eficients i flexibles i el seu "ajust" a la revolució tecnològica ha estat més ràpida i dura (provocant una caiguda dels salaris dels treballadors menys qualificats), els treballadors al sentir-se insegurs han augmentat la seva afiliació i els sindicats s'han tornat "protestons".

Per contra, a Europa al tenir mercats laborals menys flexibles, poca mobilitat laboral, costos d'acomiadament alts i salaris mínims (!), el seu "ajust" no s'ha realitzat baixant els salaris sinó augmentant l'atur. I llavors els sindicats, diu, han protestat menys.

És una gran idea que sense cap mena de dubte els nostres sindicalistes tindran ocasió de rectificar en les actuals negociacions sobre la Reforma Laboral. José MS, Fidalgo i Cándido Méndez ho tindran en comte.

De totes maneres jo els voldria recordar que Espanya té la taxa de precarietat laboral més alta d'Europa molt propera a la nord- americana.

El senyor Guillermo de la Dehesa troba bé "l'ajust" per mitjà de les jubilacions anticipades. Apartar de l'activitat laboral a milers de persones a partir dels 50 anys forma part també del negoci destructor de les capacitats creadores dels individus.

"L'ajust" per mitjà de la immigració que explica a continuació aquest senyor és cosa de malabars. Com que la taxa d'atur als EEUU és mínima en front a l' Europea que es molt alta, la immigració no els representa cap problema.

A Europa, per contra, malgrat tenir una taxa de immigració reduïda, els sindicats son bel ligerants amb la immigració.

Senyor Guillermo de la Dehesa: això també és una gran mentida.

Vostès ja han decidit quins són els mercats que els interessin i quines regions del planeta han de ser esborrades i condemnades a l'exclusió i a la marginalitat. I vostès construiran grans murs electrificats per aturar les onades migratòries.

A les regions excloses posaran homes criminals per que tinguin vigilades i ben guardades les empreses que saquegen a sac les seves riqueses. Malbarataran els seus recursos fins l'esgotament. Destruiran tota possibilitat d'un propi desenvolupament. Traslladaran finalment a aquestes regions les indústries més contaminats, més perilloses, ... perquè esperen trobar allà un gran exèrcit d'homes esclaus!

A les societats opulentes desenvoluparan la nova economia, la recerca, l'indústria robotitzada, les Universitats elitistes, i la seu dels big bussines que dominaran l'imperi.

Ni els sindicats ni el govern nord-americà son permissius amb la immigració. Vull recordar que els EEUU va ser el primer país del món que va promulgar lleis restrictives sobre les quotes d'immigrants el 1921. Qualsevol persona que actualment hagi viatjat o hagi fet escala tècnica als EEUU sap de sobra que el control és escandalós.

A la frontera de San Diego amb Tijuana fa més de 6 anys que EEUU ha construït un mur inexpugnable i ha dissenyat una operació antiimmigratòria (operació gatekeeper) que ha causat més de 600 morts. L'any 1999 van ser detinguts més de 15.000 mexicans en els 8 darrers quilòmetres que van des de Sant Ysidro fins el Pacífic on el mur

s'enfonsa dins l'oceà. El mur està construït per 3 o 4 obstacles d'acer i columnes de formigó de fins quatre metres d'alçada, sensors sísmics, magnètics i d'infrarojos, càmeres en circuit tancat i torres de vigilància i il·luminació.

A Douglas, un poble de l'estat d'Arizona, ranxers amb tot terrenys, cavalls i armats fins a les dents organitzen patrulles de vigilància al llarg de Rio Grande: cada nit van a la cacera de l'home. Grups encara propiciats pel KKK volen impedir l'entrada d'immigrants mexicans. L'any 96 el republicà Bob Dole proposava que es prohibís l'accés a les escoles públiques als fills dels immigrants i als legals. El governador de Califòrnia ho va aplicar. Mentrestant, la majoria republicana del Congrés votava a favor d'anul·lar als immigrants els vots de menjar i l'assistència sanitària. Són 6 milions de treballadors sense papers que com a mínim hi ha actualment als Estats Units.

Las bandes de polleros cobren centenars de dòlars per ajudar a creuar la frontera als ciutadans mexicans que busquen el somni americà. Moltes vegades només troben els gossos ensinistrats en la identificació de "carn de pobre" de l'esquadró de ranxers de les patrulles frontereres. Es un panorama no gaire diferent a l'europèu.

Senyor Guillermo de la Dehesa, sort en tenen els mexicans que els EEUU tenen una taxa d'atur mínima!

"Que nadie les defienda"

El liberalisme vol continuar el seu gran genocidi sense que la humanitat protesti.

Els volen seguir robant, matant, extorsionant i saquejant els països pobres fent-nos creure que els robats estan contents, que les protestes al seu favor són fóra de lloc i que ells no necessiten a ningú que els defensi. Son tant liberals que seran capaços de defensar la lliure autodeterminació dels pobles a ser exterminats sense interferències externes!

Els ens volen fer creure que d'aquesta manera els països pobres poden exportar més productes agrícoles, més manufactures "intensives en mà d'obra" i que podran rebre més grans "fluxos de capitals". Quines penques!

La ineptitud dels intel·lectuals liberals que ens volen fer creure tot això com el senyor Guillermo de la Dehesa es tant gran i tant manifestament maliciosa que posa com exemple a Mèxic.

La devaluació del peso mexicà, la profunda recessió econòmica provocada per la fugida de capitals, les fallides en cadena que els economistes van anomenar "efecto tequila" a principis de l'any 1995 va provocar una primera gran crisi de l'actual globalització que es va estendre per tota la Amèrica Llatina i per quasi tot el planeta. La convulsió fou tant gran que el capital mundial va abocar més de 65.000 milions de dòlars per salvar la situació.

Avui, el 80% del total del pressupost de Vicente Foix està compromès per pagar el deute extern que a demés ha augmentat significativament des de 1995.

Soci amb els EEUU i Canadà, en la zona nord-americana de lliure comerç i des de fa pocs mesos de la UE, Mèxic o el narco-estat mexicà (com el defineix l'Observatori Geopolític de la Droga de Paris) ha aconseguit que entre el 30 i el 40% dels ciutadans mexicans no tinguin treball o sobrevisquin amb només 2 dòlars al dia i que un de cada quatre nens (un 26,2%) estigui en situació de pobresa segons un estudi d'UNICEF (informe:"El progreso de las Naciones- 2000").

Vicente Foix, ex-governador de Guanajanto i ex-directiu de Coca-Cola vol corregir la situació amb més privatitzacions i una reforma fiscal.

"Mamá- Pemex"(Petróleos Mejianos) que representa quasi un 36% del total dels ingressos ja fa molt temps que te les portes obertes als capitals estrangers. L'anterior president Cedillo es va encarregar de canviar la legislació mexicana per afavorir l'entrada de les companyies britàniques, nord-americanes i canadenques en el negoci petrolier i en la prospecció i extracció de les gegantesques reserves de gas natural. Aquestes privatitzacions Guillermo de la Dehesa en diu "flujos de capital".

Els ciutadans mexicans encara recorden les grans reformes fiscals dels anys 1980-1987, i les del 1990-1992, i les de 1998. Han estat les grans reformes per afavorir l'evasió fiscal de les grans empreses i el blanqueig del diner del narcotràfic. El Tractat de Lliure Comerç també ha afavorit l'evasió fiscal per mitjà de la fórmula de "pagos en el extranjero" feta servir per les grans empreses maquiladores. A les maquiladores Guillermo de la Dehesa en diu empreses productores de "manufactures intensivas en mano de obra".

Aque-
stes
grans
avantatges
de
la
globalització
tenen,
segons
aquest
senyor,
excepcions
en
"països
molt
pobres,
on
el
clima
és
advers,
on
tenen
malalties
infeccioses,
malnutrició,
corrupció
i
falta

d'infraestructures que els impossibilita aprofitar-se de la globalització i del progrés tècnic"...

No senyor, vostè torna a mentir!

Aquestes no són les úniques excepcions a les que estan sotmesos els "països pobres". Aquesta marginalitat és la situació a la que estan sotmesos tots els ciutadans de tots els països de la Terra, fins i tot països immensament rics com l' Argentina que ja a principis del segle XX era considerada com un dels països capdavanters del món.

Perquè vostè no parla de l'Argentina? Perquè vostè no ens explica quin ha estat el procés d'empobriment de la ciutadania argentina des de que el 1991 van començar les vertiginoses privatitzacions de les empreses públiques i l'obertura total del mercat amb l'eliminació de les barreres comercials?

Les xifres d'aquest any (dades oficials del "Instituto Nacional de Estadística i Censo" de l'Argentina) són clares: més d'un 30% de la població viu en condicions de pobresa. Es a dir 12 milions sobre una població total de 37 milions. Més de 2 milions d'aturats i una xifra similar de subocupats.

Els capitalistes argentins han pres bona nota de les seves receptes liberals. Centenars d'empreses s'han traslladat al Brasil (automoció, calçat, maquinaria agrícola, equips electrònics, impremta, etc.) doncs els salaris són menors i la devaluació del real brasiler ha afavorit la competitivitat de les empreses.

Uns capitals marxen i els altres venen. Repsol YPF incrementarà la seva inversió a l'Argentina a prop de 1,6 bilions fins l'any 2017 a costa d'ampliar 10 anys més la concessió de l'explotació del jaciment de gas natural de Loma de la Lata. El tracte s'ha fet quan encara Repsol tenia la concessió per 17 anys i directament amb el governador de la província de Neuquén, Jorge Sobisch. El tracte es fa d'esquena a la nova llei sobre hidrocarburs que està en estudi en el Senat Argentí...!

Però no es preocupi senyor Alfonso Cortina: Sobisch, De la Rúa, el Senat, els polítics argentins, el FMI i el seu nou préstec de 15.000 milions de dòlars... recolzaran les seves inversions. El deute que ha passat entre 1989 al 2000 de 60.000 a 150.000 milions de dòlars el pagaran els ciutadans argentins amb més pobresa i més misèria.

Tampoc cal que el senyor Iñigo Oriol es preocupi. El nou govern liberal de Vicente Fox tindrà bona cura dels 534 mil milions de pessetes que Iberdrola té invertits a Mèxic. El Estado de Tamaulipas ha donat totes les facilitats per que Iberdrola construeixi a la localitat d'Altamira una de les més grans centrals productores d'energia de cicle combinat (a gas).

Mentre, Guillermo de la Dehesa seguirà lloant les meravelles de la globalització i seguirà dient-nos que els ciutadans argentins o mexicans "no necessiten a nadie que les defienda, o que els representants dels treballadors dels països en desenvolupament no protesten"...!

Jo li contestaré de bones maneres, senyor:

Són milers i milers els treballadors, els camperols i els representats d'aquests que ja no poden protestar. Han estat assassinats.

Rigoberta Menchú, li pot donar els noms dels 200.000 camperols guatemaltecs (d'un país de només 11 milions d'habitants) assassinats pels escudrons de la mort. La pròpia Comissió Pastoral del Brasil li donarà els noms dels 400 líders del MST assassinats pels mercenaris pagats pels terratinents en els darrers 10 anys...la història del genocidi es interminable.

La concentració empresarial

Les grans corporacions només es regeixen per l'objectiu de crear valor pels accionistes, a vegades a expenses dels treballadors que són acomiadats, dels clients que veuen reduïda la qualitat del servei i dels subministradors que veuen reduïts els seus marges doncs han de negociar amb un gegant. Però com la propietat accionària de les empreses està molt extensa i molts ciutadans són els que es beneficien d'aquests processos de concentració i de creació de valor, la reacció social en contra d'aquestes grans corporacions és petita. Llavors, on és el problema, diu Guillermo de la Dehesa?

Ah, el problema està en l'abús d'alguns presidents i executius de les grans empreses que estan cobrant enormes stocks options que són el primer factor de la desigualtat en la distribució de la renda, com per exemple als EEUU.

El senyor Guillermo de la Dehesa o no sap el que diu, o ens vol enverinar amb la més gran de les mentides, amb la més gran de les confusions.

Però de quin món ens està parlant?

Davant d'una situació on s'acumulen riqueses en poques mans, on les 10 fortunes més grans del món sumen una vegada i mitja més que la renda nacional total del conjunt dels països menys avançats, on les grans empreses transnacionals ja representen quasi un 40% del producte brut mundial, on més del 15% del PNB mundial està en paradisos fiscals on els capitals especulatius i mafiosos són generosament gestionats, on cada vegada es més clara la

implicació de governs i lobbys industrials i financers amb cartels colombians i mexicans, triades xineses, màfies russes i turques, etc. (especialistes com Tanzi, Cassani, Fabre, McLucas, Nelken, Bernasconi, etc. han denunciat que els patrimonis mafiosos s'han concentrat en el sector financer i que aquest representa avui més del 60% de les seves inversions), on la concentració es fa extensiva a tots els sectors de l'economia des de les grans explotacions agrícoles i manufactureres fins a les finances, a la producció d'armaments, de components electrònics i als grans mitjans d'informació, on les decisions més importants que decideixen el destí de la humanitat es prenen més aviat en Taules Rodones ("La Taula Rodona Europea dels Industrials", per exemple, està formada per les 47 més grans empreses europees) que lluny de ser elegides i controlades pels ciutadans fan i desfan i obliguen als organismes internacionals a adequar les seves estructures pel seu interès...

No són imaginacions meves. Són les dades d'un informe de la "Conferencia de Naciones Unidas sobre el Comercio y el Desarrollo" (Cnuced):

"Las 100 mayores empresas del planeta, las dueñas del mundo, copan el 60% del importe de las operaciones de fusión y adquisición de empresas. Encabezadas por General Electric, éste grupo de grandes compañías posee ya 2 billiones de dólares en activos en el extranjero, emplea a más de 6 millones de personas fuera de sus fronteras y vende en el exterior más de dos billones de dólares por año" (...) "Se está formando un mercado mundial de empresas. Las compras y vendas internacionales de compañías alcanzan una amplitud sin precedentes" (...) "Los grupos transnacionales están alcanzando un poder inigualable. Cada vez un menor número de empresas se reparte el control de los principales mercados sectoriales. Y frente a la dimensión planetaria del mundo de las empresas, las autoridades nacionales apenas pueden hacerse entender..." (Rubens Ricupero, secretari general de la Cnuced).

Davant de tot això Guillermo de la Dehesa ens vol presentar a la felix ciutadania del món assentada davant l'ordinador, connectada a internet, invertint els seus diners en les big business només una mica "soliviantada" per les stock options d'alguns executius!

El món real és molt diferent, senyor Guillermo de la Dehesa.

Sí, les corporacions augmenten el seus beneficis a expenses d'acomiadar molts treballadors (aquest sempre és el resultat de les fusions i de les innovacions tecnològiques) però segueixen augmentant els seus beneficis deteriorant constantment les condicions de treball i de salari dels treballadors. Les seves propostes liberals s'encarreguen de liquidar totes les conquestes socials guanyades per la ciutadania treballadora en anteriors dècades de lluita.

A Espanya, per exemple, el "Círculo de Empresarios", un club format pels directius de les grans companyies internacionals i dels propietaris de les grans societats espanyoles, presidit actualment per Manuel Azpilicueta, s'encarrega des de fa molt temps de decidir i d'organitzar meticulosament aquesta gran marxa enrera de l'Estat benefactor. La darrera proposta que les dones es paguin, a través d'una assegurança privada, la baixa per maternitat, és tan sols una petita qüestió. La premsa només ha parlat d'això però l'informe reclama moltes més coses: l'abaratiment dels acomiadaments, la reducció de

les cotitzacions socials, el retall de les prestacions per l'atur... i les relacions laborals individuals.

Sabeu que volen dir les relacions laborals individuals?

Per l'empresariat, les "relacions laborals individuals" són un gran somni. Representa la possibilitat de tornar al mercat d'esclaus on podran comprar i vendre sense lleis ni reglamentacions, sense cap mena de condicions ni tan sol la d'un "salari mínim" prefixat pel govern... ah! ara entenc allò que deia Guillermo de la Dehesa quan es referia al mal ajust del mercat laboral europeu respecte al nord-americà!

El "Círculo de empresarios" vol traslladar als països industrialitzats les mateixes condicions laborals que ja practiquen en els països subdesenvolupats. Són les excel·lents relacions laborals "individuals" que han anat a buscar els 800 empresaris espanyols que ja han traslladat al Marroc les seves produccions.

Dir que "els clients veuen reduïda la qualitat del servei" per les grans corporacions és un gran escarni de la realitat.

Jo soc un modest ciutadà del món que desconeix moltes coses i no puc abastar els grans coneixements dels grans economistes liberals com el senyor Guillermo de la Dehesa. Però sé llegir i escriure i sé entendre algunes dades i estadístiques que donen diàriament a la premsa periodistes, estudiosos i científics.

Rene Thon, ja va obrir la caixa dels trons quan ens va dir que el 20% de la població mundial gaudeix del 80% de la riquesa total del planeta. Mayor Zaragoza també ho ha escrit en el seu llibre "Un món nou". Ningú és capaç de rebatre aquesta dada.

Jo entenc, llegint aquesta dada a l'inrevés, que el 80% de la humanitat només gaudeix del 20% de la riquesa total del planeta. (Actualment, dos anys després dels estudis de Rene Thon, només del 17,5% de la riquesa).

Aquest 80% de la humanitat amb grans carències per alimentar-se, per vestir-se, per curar les seves malalties, faltats d'aigua potable, d'escoles, de fonts d'energia, de telèfon, etc... Pot el senyor Guillermo de la Dehesa declarar-los "clients que veuen reduïda la qualitat del servei"?

De qui parla, doncs?

Ah! és clar. Ell parla només d'un 20% de la humanitat convertida en la "clientela" de les grans corporacions. La resta, poc importa.

Bé, doncs parlarem d'aquesta petita porció de la humanitat que tant interessa als senyors liberals. Resumint una mica els estudis que fa l'amic Joaquín Araújo:

(...) Más irracionalidad acude a este desgarró de las cifras, frias y mudas para tantos, porque, en sociedades como la nuestra, el 80% de los objetos, servicios y recursos que compramos y consumimos son utilizados solamente una vez. Lo que pone abundancia, sobre todo, en la basura, en el ruido y en la contaminación.

(...) Hay una nueva coincidencia, eso sí fatal, entre lo que resulta útil e inútil de nuestro furor en lo que al gasto energético se refiere. Porque sólo el 20% de lo que se quema en nuestros motores, calderas, fábricas y, sobre todo,

en los vehículos se transforma en verdadero ahorro de trabajo físico y comodidad, que por supuesto nos merecemos. El resto, el inmenso residuo, de ésta pésima eficacia va a parar al empeoramiento de la salud común que, invariablement, tiene relación con la de la atmósfera.

(...) Recordemos que el anhídrido carbónico suele durar de 50 a 200 años en la atmósfera; que los clorofluorcarbonatos que agujeran el ozono en torno a un siglo; que los óxidos de nitrógeno permanecen allá arriba hasta 120 años. Y que cada segundo que pasa 200.000 toneladas más de todos ellos, son inyectados en las venas del viento. Todo ello para un rendimiento inferior al 20%, es decir, que de lo quemado y humeante, sólo una quinta parte nos produce algún beneficio.

(De varis articles al diari EL PAIS de Joaquín Araújo)

Els problemes de la "clientela exclosa" i de la "clientela en actiu" són molt diferents, senyor Guillermo de la Dehesa. Nosaltres som els únics accionistes i els únics beneficiaris d'una gran empresa que ha d'augmentar constantment la qualitat de les nostres vides i que per tant hem de decidir com i què hem de produir per fer extensiu aquest benefici per tots el pobladors de la Terra d'una manera harmoniosa.

Nosaltres ja hem vist prou els resultats de la seva globalització. Els resultats dels qui decideixen com i què han de produir per l'objectiu de "crear valor per l'accionista".

Quan vostè diu que els subministradors veuen reduïts els seus marges (de benefici) quan han de negociar amb un gegant, també està falsejant la realitat.

Aquests és possiblement un greu problema que es veuen enfrontats una gran part dels sectors empresarials (encara "nacionals") de molts països industrialitzats. En front una gran concentració de poder de les empreses transnacionals, aquests sectors, o bé han de sucumbir o bé han de fer-se un lloc entre elles. Fer-se un lloc entre elles vol dir poder participar en el gran saqueig dels recursos de la Terra.

Tot aquest procés que sembla imparable va acompanyat i recolzat per unes noves reglamentacions de pirateria internacional que aquestes grans empreses intenten fer extensives per assegurar la seva expansió més enllà de les fronteres nacionals. L'AMI en es un exemple clar.

Però tot això que es evident, té un altre lectura que el senyor Guillermo de la Dehesa ens vol amagar: Tot aquest procés va molt més enllà de "reduir els marges de beneficis d'uns subministradors".

El que s'està produint realment és una gran destrucció d'amplis sectors productius, un empitjorament de les condicions de vida d'una gran part de la població de la Terra, una impossibilitat de desenvolupament de les economies de molt pobles, un esgotament de recursos naturals malbaratats amb l'afany d'una producció pel benefici immediat, i sobre tot un menyspreu accelerat dels "recursos humanos".

L'home, la vida humana ja no importa per res.

En el moment que tot es convertit en mercaderia i el ésser humà ha deixat de ser una màquina productora de mercaderies (la tecnologia i la

robòtica l'han reemplaçat) ara la vida humana ja no importa res. Ara ja no cal preocupar-se que els esclaus sobrevisquin per treballar. Ara ja no fan falta.

Per això s'està produint deliberadament, organitzadament, planificadament una gran aniquilació de l'espècie humana. L'únic que importa es el saqueig dels recursos naturals i de les riqueses de la Terra.

Qui cregui que això que dic es exagerat, jo li demano que repassi l'història. Jo li demano que recordi la desaparició de pobles i cultures americanes resultat de la colonització espanyola, o l'aniquilació dels indígenes en la construcció de la nació nord-americana. El saqueig de les riqueses o l'apropiació de territoris ha portat moltes vegades al menyspreu de la vida dels homes. Això actualment s'està produint acceleradament i sense pietat

Avui, aquest gran genocidi practicat pel poder es fa amb absoluta fredor, impunitat i amb una gran coartada: la llei del mercat.

La llei del mercat impera sobre la vida dels homes. Tant es així que quan alguns col·lectius o pobles intenten avançar recomponent les seves antigues economies d'intercanvi o de subsistència per altres més modernes, en el moment d'entrar la seva producció en els circuits del mercat, llavors comença la seva veritable ruïna i misèria. Són les grans avantatges de "l'economia de mercat"!

La "democràcia participativa"

Hauríem de proposar al senyor Guillermo de la Dehesa com a candidat al Nobel de la Pau dels cementiris. Al final de l'article, ell dona per descomptat que moltes persones i molts països resultaran "perdedores netes en el procés de integració crecient de la economia mundial" (vol dir que quedaran exclosos). També dona per descomptat que el governs no cediran a les demandes de les ONGs perquè s'apliquin els mateixos estàndards medioambientals i laborals dels països industrialitzats als països menys desenvolupats...

Està molt clar.

I davant de tota aquesta immensa barbàrie que estan proposant i recolzant, el senyor Guillermo de la Dehesa fa una benintencionada discriminació: per un costat les ONGs que de manera democràtica i participativa expressen les seves idees (però que no les defensen amb excessiva contundència i violència) que cal escoltar i atendre perquè facin de paper higiènic de la globalització, i per altra costat els radicals i violents.

El senyor Guillermo de la Dehesa coneix molt bé el "manual" que els poderosos han fet servir des de segles per fer callar les veus dels homes defensors de la dignitat i de la llibertat de les persones. Sempre ha estat un "qüestió d'Estat".

Darrera les fogueres, de l'Inquisició, dels "estats d'excepció", dels "judicis sumaríssims", de les "lleis antiterroristes", etc. que han assassinat a grans homes, també han aniquilat indiscriminadament a grans moviments socials. Es tracta d'això: cal ficar al sac dels terroristes, dels violents, dels assassins a qualsevol moviment que posi en dubte l'ordre establert.

Mala feina senyor Guillermo de la Dehesa. Molt em penso que com un "totum revolutum" molts i molts ciutadans del món serem aviat participants i protagonistes de la protesta.

L'acabament del seu article, casualment idèntic al anterior "¿.Quién gana y quién pierde con la globalización?" és d'un pervers maquiavelisme. Ens diu que el gran progrés que representa la globalització pot ser avortat si es repeteix un període tan sinistre com el que es va viure entre el 1913 i el 1945 amb dos guerres mundials i una gran depressió. Què vol dir amb tot això?

Vol dir potser que si la humanitat es rebel·la contra aquest procés es pot obrir un període catastròfic? Vol dir potser que les revoltes socials de primers de segle varen ser responsables de les dos guerres mundials?

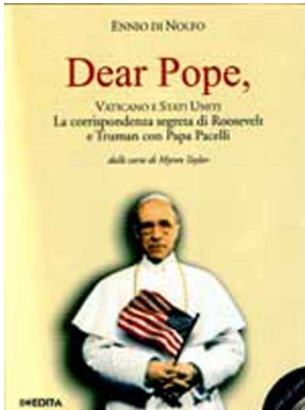
Les dos guerres mundials, senyor Guillermo de la Dehesa van ser provocades pels grans complexos industrials de les grans potències que van entrar en competència pel domini i el repartiment del món. Varen ser el punt de partida d'aquesta globalització que vostè defensa. La crisi no es va resoldre amb un canvi social si no amb una guerra imperialista.

Pel domini del món, vostès els liberals, van competir amb un grup de nacions feixistes que el Papa va beneir, que el seu president Roosevelt va aplaudir pel seu combat contra els obrers comunistes i on els seus capitalistes havien fet grans inversions (informe Christopher Simpson).

Respecte a la qüestió dels estàndars medioambientals i laborals que vostès volen seguir aplicant als països poc desenvolupats jo m'agradaria parlar-ne extensament. Ho deixo, però, per un altre ocasió. Només copiaré uns frases del document de la organització Greenpeace a propòsit de la Conferència de La Haya celebrada aquest novembre (Greenpeace i altres ONGs van assistir com a convidades de pedra a aquesta conferència):

(...) *Casi 10 años después de la Cumbre de la Tierra de Río, y tres años después de Kioto, La Haya representa un giro de 180 grados. Si los gobiernos continúan actuando de manera irresponsable, como han hecho esta semana, los pueblos de los países ricos deberían prepararse para levantar diques aún más altos y más anchos desde los que asomarse para ver al resto del mundo sufriendo y hundiéndose debido al cambio climático*".

La investigació sobre la possibilitat de producció d'aliments modificats genèticament pot representar un gran avanç per la eradicació de la fam al món. Jo hi podria estar d'acord. Però tot just fa uns dies he llegit "The Monsanto Files" de la revista "The Écologist" Vol 28 ns, 5 de setembre- octubre de 1998 (<http://linux.nodo50.org/ecologist>) i en tinc grans dubtes. Dubtes no per la necessitat de continuar amb les investigacions si no per la seva producció immediata per unes empreses on sols el benefici privat es el que mana.

Dos metges alemanys als anys 20 van descobrir la malaltia de Creutzfeldt- Jakob. Als anys 80 el científic nord-americà Stanley Prusiner ja havia publicat els seus treballs sobre la malaltia i havia definit les partícules proteiques infeccioses o prions que la causaven. A Anglaterra llavors es varen a començar a donar els primers casos de la malaltia. Però els poder públics i sanitaris van callar: van mentir a la ciutadania!

El 2001 el començarem amb la por a una epidèmia que la seva magnitud ens és desconeguda.

Un mal negoci

Senyor Guillermo de la Dehesa, senyors del "Centre for Economic Policy Research" vostès tenen un mal negoci.

Vostès no practicaran prou la confusió per parar un camí que la humanitat ha començat des de fa milers d'anys. Gent com vostès, bruixots, capellans, polítics, i mercenaris sanguinaris sempre servidors dels poderosos han intentat interferir i posar entrebancs per evitar que els homes continuéssim el llarg procés de ser protagonistes de les nostres vides, amos del nostre treball i creadors de la nostra felicitat. Vostès ens parlen com els antics emperadors romans parlaven als esclaus, com el senyors feudals parlaven als servents, com els liberals del segle XIX parlaven a les masses assalariades. Sempre han repetit el mateix: el mar, la terra, els recursos de la terra, les eines de treball, els coneixements adquirits, el vostre esforç, el vostre treball, els fruits del vostre treball no son vostres. Són del emperador, del senyor feudal o del capitalista. Ells vetllen per la vostra felicitat. Ells són l'ordre, la pau i el progrés. Fora d'això només està el caos i la anarquia.

Però arribat el moment que el seu ordre, la seva pau i el seu progrés son la barbàrie i que les seves "lleis del mercat" estan en contra les pròpies lleis de la vida, la humanitat resistirà i desemmascararà els seus intents de confusió.

Ja ho comença a fer tímidament. Hem declarat Patrimoni de la Humanitat les muralles romanes de Lleó, l'acueducte de Segòvia, les muralles de la Xina, el Palau de la Música Catalana... també algun parc natural, alguna zona gèlida, algun indret selvàtic... demà ho farem d'algun mar o oceà, d'alguna font aquosa, d'algun recurs d'excepcional valor... Això ja ho tenim escrit a la "Convenció Sobre la Protecció del Patrimoni Mundial, Cultural i Natural" aprovada per l'UNESCO el 1972.

La terra, el mar, el aire, el cel, els recursos naturals i minerals, les fons energètiques, els rius, els coneixements, la ciència, les eines per produir... són Patrimoni de la Humanitat. Cap empresa, cap grup d'empreses, cap nació o grup de nacions, cap grup privat pot apropiarse d'aquest Patrimoni pel seu propi benefici. La Humanitat en el seu conjunt ha de ser la beneficiària.

Per tot això, repeteixo: Senyor Guillermo de la Dehesa vostè té un mal negoci.

Josep (Gener 2001)